FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 30. JUNI 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Problemerne i den foreliggende sag har lighed med dem, jeg allerede har behandlet i mit forslag til afgørelse i sag 131/82, blot med den forskel, at denne sag vedrører en stilling som ledende konsulent i lønklasse A 2 i GD XVII (energi).

Lad mig kort referere sagens faktiske omstændigheder. Sagsøgeren i den foreliggende sag, Jean-Claude Renaud, var ansat i ovennævnte stilling fra september 1977. Også han blev ved en skrivelse fra Kommissionens formand af 4. maj 1981 underrettet om, at Kommissionen i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 50 påtænkte at fritage ham for hans stilling af tjenstlige grunde. I sin skrivelse af 19. maj 1981, hvorved Renaud besvarede denne skrivelse, anmodede han navnlig om at få tildelt en anden stilling i samme lønklasse. I en senere skrivelse af 24. juni 1981 bekræftede Kommissionens formand den tidligere skrivelse, men forsikrede ham om, at Kommissionen ville undersøge mulighederne for at efterkomme sagsøgerens ansøgning i skrivelsen af 19. maj 1981, hvorved den i bilaget vedlagde en liste over ledige stillinger i lønklasse A 2. Ved Kommissionens beslutning af 8. juli 1981 blev Renaud fritaget for sin stilling fra 1. november 1981.

Senere ansøgte Renaud ved en skrivelse af 9. september 1981, suppleret af en note af 5. oktober 1981, om den ledige stilling som direktør for direktorat D ved GD I »Forbindelser med tredjelande«, som blev opslået ledig ved stillingsopslag KOM/1226/81. Allerede før der blev truffet beslutning om at besætte denne stilling, indgav sagsøgeren imidlertid en klage til ansættelsesmyndigheden af 12. oktober 1981, hvori han rejste krav om annullation af beslutningen om at fritage ham for hans stilling. Da sagsøgeren ikke modtog svar herpå inden den i vedtægten fastsatte frist (først ved en skrivelse af 3. juni 1982 modtog han et udtrykkeligt afslag), og da han stadig ikke havde fået tildelt en stilling i samme lønklasse inden den 1. november 1981, anlagde han sag ved Domstolen den 11. maj 1982. I stævningen har Renaud principalt nedlagt påstand om annullation af beslutningen af 8. juli 1981 og af det stiltiende afslag på hans klage over denne beslutning. Subsidiært har han endvidere nedlagt følgende påstande: a) annullation af beslutningen om ikke at tildele ham en anden stilling i samme lønklasse og navnlig annullation af beslutningen om ikke at ansætte ham i stillingen som direktør for direktorat D ved GD I »Forbindelser med tredjelande«; b) annullation af de beslutninger, som blev truffet, efter at sagsøgeren var blevet fritaget for sin stilling, og hvorved Kommissionen besatte en række andre stillinger i samme lønklasse som sagsøgeren, navnlig den ovenfor under a) nævnte stilling; c) annullation af det stiltiende afslag på sagsøgerens klage herover.

Jeg skal også nævne, at den stilling, som Renaud ansøgte om, ved en beslutning truffet af Kommissionen den 6. april 1982 blev besat ved forfremmelse med en anden ansøger. Da sagsøgeren fik kendskab herom, indgav han en ny klage til Kommissionen ved en note af 28. april

1 — Oversat fra italiensk.

1982, som han dog betegnede som subsidiær i forhold til den sag, han havde anlagt den 11. maj samme år. Han supplerede endvidere de tidligere i denne stævning nedlagte påstande, idet han yderligere nedlagde påstand om annullation af det udtrykkelige afslag på hans klage af 12. oktober 1981 og det stiltiende afslag på ovennævnte klage af 28. april 1982.

2. Jeg skal først behandle de principale påstande. Til støtte for at anfægte beslutningen om at fritage ham for hans stilling har Renaud anført de samme argumenter som sagsøgeren Angelini i sag 131/82. Jeg skal derfor henvise til mit forslag til afgørelse i denne sag og hertil yderligere bemærke, at der ikke under retsforhandlingerne er fremkommet omstændigheder, der kan drage lovligheden af den over for sagsøgeren trufne beslutning i tvivl.

Også i GD XVII blev der gennemført en reorganisering, som forekommer helt igennem rationel, og som ifølge Kommissionens forsikringer blev udført i overensstemmelse med den *screening*-rapport, som Ortoli-udvalget havde fremlagt vedrørende generaldirektoratet og udviklingen i opgaverne inden for energisektoren. Jeg behøver ikke at gå yderligere i detaljer hermed, men blot nævne, at alle opgaver af »horisontal art« blev henlagt til direktorat A (som overtog en del af det personale, Renaud tidligere var chef for), at de sagsområder inden for sektoren for internationale problemer, som hidtil havde henhørt under Renaud, blev spredt ud over flere direktorater ud fra en rationel fordeling, og at den stilling, som blev ledig ved Renaud's fratrædelse, blev overført til et andet generaldirektorat, som til gengæld afgav en af sine tjenestemænd (med tilhørende stilling) til generaldirektoratet for energi, hvor vedkommende skulle overtage ansvaret for direktorat D, hvis sagsområder også var blevet ændret.

Den omstændighed, at Kommissionen som tidligere nævnt først under et møde den 15. juli 1981, dvs. en måned efter, at den havde besluttet at fritage sagsøgeren fra hans stilling, vedtog de nærmere detaljer i forbindelse med reorganiseringen, er også uden betydning i den foreliggende sag. Derimod kunne det være af betydning, om beslutningen om at fritage sagsøgeren for hans stilling blev truffet før beslutningen om at nedlægge den stilling, sagsøgeren beklædte. Det er der imidlertid ikke noget bevis for. Derimod ved vi, at der forud herfor var truffet principbeslutning om at nedlægge en række stillinger som ledende konsulent, og at Kommissionen, således som det fremgår af et uddrag fra dens mødeprotokol, havde stadfæstet denne fremgangsmåde under et møde den 8. juli 1981, dvs. samme dag, hvor den havde truffet beslutning om at fritage sagsøgeren for hans stilling.

Det er herefter ikke nødvendigt at gå ind i en prøvelse af de beviser, som sagsøgeren har tilbudt at fremlægge. De har nemlig ikke nogen betydning for de argumenter, som efter min opfattelse må føre til at afvise sagsøgerens principale påstande.

3. Jeg skal herefter gå over til at behandle sagsøgerens subsidiære påstande. Renaud har for det første beklaget sig over, at han ikke blev ansat i en anden stilling i samme lønklasse, og har bebrejdet Kommissionen, at den ikke *ex officio* undersøgte mulighederne herfor. Efter sagsøgerens opfattelse påhviler der Kommissionen en forpligtelse til ved anvendelsen af vedtægtens artikel 50 at undersøge alle de forhåndenværende muligheder for at finde en anden stilling til den tjenestemand, som fritages for sin tidligere stilling.

Denne påstand vil ikke kunne tages til følge. I sin skrivelse af 24. juni 1981 bemærkede Kommissionens formand udtrykkeligt, at der »i overensstemmelse

med de gældende procedurer« ville blive taget hensyn til de ansøgninger, Renaud måtte indgive vedrørende en eventuel ledig stilling, ligesom der ville blive taget hensyn til ansøgninger fra andre. Jeg tror ikke, at den fremgangsmåde, som Kommissionen anvender, kan kritiseres i betragtning af tjenestemandsvedtægtens bestemmelser, som ikke prioriterer sikkerhed i ansættelsen højere end de øvrige fordele, som er knyttet til den pågældendes tjenestemandsstilling. Det bør i den forbindelse yderligere bemærkes, at det ikke er forbundet med nogen særlig tung byrde for de pågældende at skulle indgive sædvanlig ansøgning til de stillinger, der måtte være ledige.

Tilbage bliver derfor udelukkende det problem, om det var ulovligt at besætte de stillinger, hvortil Renaud havde indgivet ansøgning, med andre ansøgere end ham. Jeg skal hertil straks sige, at det i den forbindelse kun er stillingen som leder af direktorat D ved generaldirektoratet for forbindelser med tredjelande, der kan komme i betragtning. I sin klage af 12. oktober 1981 protesterede sagsøgeren mod, at han ikke fik tildelt stillingen som leder af direktorat A ved GD XVII. Denne klage kan imidlertid ikke gøre det ud for en ansøgning. Ifølge stillingsopslaget vedrørende den ledige stilling KOM/1232/81 skulle ansøgningen have være indgivet inden den 11. september 1981 (se herved bilaget til svarskriftet).

Der var næppe tvivl om, at sagsøgeren opfyldte de nødvendige forudsætninger for at beklæde denne stilling. Det hedder således i udtalelsen af 13. oktober 1981 fra det rådgivende udvalg for besættelse af stillinger i lønklasse A 2 og A 3: »Renaud havde de nødvendige kvalifikationer ifølge stillingsopslaget ... og der var ikke grundlag for at antage, at han ikke skulle være egnet til at beklæde stillingen«. Af de tre ansøgere, som udvalget mente »burde foretrækkes frem for de øvrige«, var det imidlertid ikke Renaud, som blev udvalgt. Efter en »sammenlignende undersøgelse af ansøgernes fortjenester« og under hensyn til de særlige opgaver, der var knyttet til stillingen, blev det nemlig besluttet at tildele Beseler stillingen ved forfremmelse.

4. Renaud har, ligesom Angelini i sag 131/82, gjort gældende, at denne beslutning lider af den mangel, at den ikke er tilstrækkeligt begrundet. Ligesom i sagen Angelini er det min opfattelse, at dette ikke i sig selv udgør fornødent grundlag til at annullere beslutningen. Derimod er der grund til at beskæftige sig med et andet problem i sagen. Når det er blevet udtalt, at Renaud utvivlsomt var egnet til at beklæde den pågældende ledige stilling, kan man da udlede af vedtægtens artikel 50, at den tjenestemand, som er blevet fritaget for sin stilling af tjenstlige grunde, og som er egnet til at besætte en anden ledig stilling, har forret frem for de øvrige ansøgere til den ledige stilling, når disse ansøgere er indplaceret i en lavere lønklasse?

Dette er jo altså sagsøgerens opfattelse. Til støtte herfor påberåber han sig to retsgrundsætninger, nemlig dels et princip om stabilitet i beskæftigelsen, der ifølge sagsøgeren også finder anvendelse på tjenestemænd i lønklasse A 2, om end i afsvækket form, og dels et billighedsprincip, hvorefter den tjenestemand, som må forlade tjenesten, når der træffes en for ham ugunstig beslutning, skulle have krav på en stærkere beskyttelse end den tjenestemand, hvis karriere blot forsinkes ved en sådan beslutning. Kommissionen har heroverfor anført, at artikel 50 ikke indeholder noget som helst holdepunkt for, at en tjenestemand, som er fritaget for sin stilling af tjenstlige grunde, skulle have forrang ved besættelse af en anden stilling. I en situation som den foreliggende er det Kommissionens opfattelse, at tjenestens interesse har forrang, og den tilsigter, at stillingen besættes med den bedst kvalificerede ansøger.

Blandt disse argumenter mener jeg, at det sidstnævnte er mest holdbart. Vedtægtens artikel 50, 3. afsnit, bestemmer nemlig alene, at den tjenestemand,

som fritages for sin stilling, »og som ikke får en anden stilling i den kategori eller tjenestegruppe, der svarer til hans lønklasse«, får udbetalt en godtgørelse udregnet i henhold til de i bilag IV fastsatte betingelser. Anbringendet om, at en sådan tjenestemand skulle have forrang ved besættelse af en anden stilling, kan imidlertid ikke støttes på denne bestemmelse, som udelukkende vedrører den økonomiske sikring af den tjenestemand, der berøves sin stilling uden selv at være skyld deri. Ej heller kan en sådan forrang udledes af de principper, som sagsøgeren har påberåbt sig. Det fremgår nemlig såvel af vedtægtens artikel 50 som af Domstolens praksis herom, at tjenestemænd i lønklasse A 1 og A 2 ikke er sikret stabilitet i beskæftigelsen. Endvidere er billighedsprincippet for generelt affattet til at danne grundlag for de krav, som er rejst af sagsøgeren, og vil højest kunne støtte et krav på forrang i de tilfælde, hvor den tjenestemand, der fritages for sin stilling, har *lige så gode kvalifikationer* som de øvrige ansøgere til stillingen.

Tilbage bliver derfor at undersøge, om Kommissionen har handlet ulovligt ved at træffe beslutning om at tildele Beseler den ledige stilling. Som jeg tidligere har sagt herom, vil kun beslutninger, der er behæftet med et åbenbart fejlskøn, kunne annulleres i henhold til Domstolens praksis, hvorfor det ikke er muligt at give sagsøgeren medhold i hans påstand.

Lad mig i den forbindelse henvise til den stillingsbeskrivelse, som findes i meddelelsen om den ledige stilling KOM/ 1226/81 (jfr. bilag 2 til svarskriftet) og endvidere erindre om, hvad Kommissionen bemærkede i sit indlæg vedrørende de videnskabelige publikationer, som den ansøger, der fik tildelt stillingen, har udgivet, og vedrørende dennes lange erfaring inden for sit specielle område, som vedkommende havde erhvervet igennem de mange år, han har været ansat ved generaldirektoratet for forbindelser med tredjelande. Sammenholder man dette med sagsøgerens forudgående erfaringer, som er beskrevet i udtalelsen af 13. oktober 1981 fra det rådgivende udvalg (mange års erfaring med »problemer i forbindelse med handelen med tredjelande«, som sagsøgeren havde erhvervet, før han indtrådte i Kommissionens tjeneste, samt sagsøgerens opgaver som ledende konsulent ved generaldirektoratet for energi, hvor han beskæftigede sig med problemerne vedrørende »forbindelser med tredjelande inden for energiområdet«), forekommer Kommissionens synspunkt om, at Beseler var bedre egnet til stillingen, at være fuldt ud velbegrundet.

Også sagsøgerens subsidiære påstande savner derfor ethvert grundlag.

5. Som følge af de ovenfor anførte betragtninger skal jeg herefter foreslå Domstolen at frifinde Kommissionen for de af Jean-Claude Renaud ved stævning af 11. maj 1982 nedlagte påstande og at ophæve sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 70.